

Hugleiðing

Mín nerva- pirrandi og spennandi ferð á ungdómstingið

Hvussu eitt land riggar og um tað er skil í, er bundið av tess stýrisskipan. Nógv stór ríki eru fallin, tí ósemjur eru vorðnar loystar á skeivan hátt. Men eisini hava nógv ríki verið til leingi og riggað væl. Hetta tí, at landsleiðararnir hava lurtað eftir fólkinum og viðgjørt fólksins vilja á sømiligan hátt.

Men hvussu hevur so verið við fólkinum? Hava tey altíð havt innlit og skilt, hvat alt gongur út uppá? Vit finga eitt høvi at skilja løgtingið og tess skipanir betur, tá vit vóru á ungdómstingið 1. og 2. februar 2016

Tá skúlaárið 2015/2016 júst varð byrjað í august, finga vit í 9.a í Eysturskúlanum eitt sindur av kunning um árið, ið lá fyri framman. Stílar, royndir og aðrar uppgávur fyltu mest, men okkurt ljóspunkt var eisini. Millum annað var hetta sokallaða »ungdómstingið« nevnt. Av tí, at mær altíð hevur dámað væl at fylgt við í samfelagnum og politiskum kjakum, vakti hetta beinanvegin áhuga hjá mær. Men enn var eitt fitt tíðarbil til, at nøkur heldig ung skuldu í politiska eldin.

Sum skúlaárið leið, finga vit so við og við meiri upplýsingar um ungdómstingið. Vit vórðu koyrd í tveir bólkar, ið gjørdur hvør sítt uppskot at leggja fram, annað um at fáa samfelgsfrøði á tímatálgvuna sum eina lærugrein fyri seg og hitt um rúsdrekkaalógina. Lærari okkara hjálpti við at seta tey upp og leggja síðstu hond á, áðrenn tað skuldi sendast inn til Løgtingið.

Skjótt kom eisini dagurin, tá fimm næmingar úr mínum flokki skuldu veljast at fara sum umboð í Løgtingið. Tvey, harimillum eg,

rættu beinanvegi hondina upp, meðan hinir triggir limirnir komu eina løtu aftaná. Hetta var ein spurningur, ið varð avgreiddur skjótt og væl.

Spennningurin var øgiligur

So uppran gylti dagurin: 1. februar 2016. Tey fimm tingfólkini skuldu møta kl 8.30 í Løgtinginum til morgunmat og kunning. Jú jú, eg pyntaði meg eitt sindur og hugsaði tingini í gjøgnum. Veðrið uttanfyri var heldur sjaskut og keðiligt, men tað megnaði ikki at kóva viljan og ágrýtni, ið bylgdist í mær. Eg gekk so oman til hjartað í býnum, til glæsiliga bygningin við tí serliga hátíðarliga dæminum um seg. Í gongini vóru nøkur ung, men enn vantaðu tey flestu í. Eg rokni við, at tey flestu vóru rættiliga spent at taka sæti har, ið sera umfatandi avgerðir verða tiknar.

Í kantinuni varð borðreitt við einum lottum morgunmati: bollum, bæði ljósum og myrkum, súltutoyi, smøri og osti. Harafturat var djús og vatn afturvið at drekka og starvsfólkini vóru bæði blíð og týð.

Brátt var morgunmaturin liðugur og farast skuldi til verka.

Øll fóru upp á aðru hædd inn í fundarhøli 1, har tann fyrsta kunningin skuldi vera. Løgfrøðingarnir, ið arbeiða har dagligani, stóðu fyri kunningini, ið skuldi verða tað, vit høvdu at peila eftir inntil víðari. Ein kona steig fram og tendraði uppvørpuna. Við powerpoint-framløgu greiddi hon síðani okkum frá, øllum tingunum, vit fóru at hava brúk fyri í tingsalinum: hvussu vit bóðu um orðið, hvussu vit søgdu við lögtingsformannin og so framvegis.

Eitt sindur áðrenn klokkan tíggju fóru vit oman móti tingsalinum. Vit høvdu fingið fóst pláss áðrenn, so vit fóru til teirra. Skipað var soleiðis fyri, at flokkarnir sótu saman so nógv sum møguligt á fyra teimum aftastu røðunum, meðan fyrsta røð var reserverað til landstýrisfólkini, ið skuldu koma næsta dagin. Síðani fór tingfundurin í gongd. Løgtingsformaðurin legði fyri við eini vakrari røðu og setti fundin.

Rúsdrekkaalógin elvdi til kjak

Í byrjanini, tá uppskotini skuldu leggjast fram, vóru tey flestu

